

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 35Ca/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119217911
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Bowker
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2020:7119217911.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Bowker v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom: Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpený Mgr. Petrom Kubovičom, advokátom, so sídlom: Nám. Biely kríž 3, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: SATEL - SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom: Mnoheľova 825, 058 01 Poprad, IČO: 31 712 797, zastúpený PETKOV & Co s.r.o., Advokátska kancelária, so sídlom: Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 1.046,97 Eur s príslušenstvom

rozhodol:

I. Konanie v zmysle návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP zo dňa 23.9.2020 **n e p r e r u š u j e .**

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 1.046,97 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.046,97 Eur od 11.12.2019 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou tunajšiemu súdu dňa 30.12.2019 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.046,97 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.046,97 Eur od 11.12.2019 do zaplatenia a k náhrade trov konania.

2. Žalobu v žalobe tvrdil nasledovné skutočnosti: Žalobca má na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č.k. MK-1587/2016-232/10421, vydaného dňa 18.08.2016 (ďalej aj len „Oprávnenie“) postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle §144 ods. 1 AZ. V zmysle Oprávnenia žalobca vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V zmysle Oprávnenia písm. o) vykonáva žalobca kolektívnu správu v odbore použitie vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Žalovaný bol v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Satel, na adrese Mnoheľa 825/5, Poprad, kedy sa jedná o zariadenie zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie hotel 3*. Žalobca má za to, že žalovaný v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos, a to prostredníctvom 126 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia a 2 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia. Žalobca má tiež za to, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov diel, ktoré boli obsahom verejného prenosu, a ku ktorým vykonáva správu žalobca. Žalovaný ako

prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytoval v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 svojim zákazníkom ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí, ktorých v danom časovom období ubytoval, poskytoval zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV) vybavené signálom. Žalovaný uzatvoril príkaznú zmluvu s Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska (predchádzajúci názov Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky) so sídlom Bajkalská 25, Bratislava (ďalej aj len ako „AHRŠ“), ktorou splnomocnil AHRŠ, aby v mene žalovaného vysporiadal s organizáciami kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. V prílohe príkaznej zmluvy žalovaný taktiež uviedol, v ktorom svojom ubytovacom zariadení vykonáva verejný prenos a prostredníctvom akého počtu technických zariadení. Daná príkazná zmluva je platná do dnešného dňa, žalovaný ňou argumentoval voči žalobcovi a ostatným organizáciám kolektívnej správy v roku 2018, a dodnes ňou aj voči žalobcovi argumentuje. Samotný žalovaný uznal vykonávanie verejného prenosu a rozsah technických zariadení, ktorým ho vykonával, pričom si bol vedomý nutnosti vysporiadať práva a povinnosti z toho vyplývajúce voči organizáciám kolektívnej správy. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na vyššie uvedené použitie diel - „verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia“. Bolo povinnosťou žalovaného disponovať pri používaní žalobcom spravovaných diel (t.j. diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia) verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom. Žalobca v rámci svojej činnosti zastupuje autorov audiovizuálnych diel (ide najmä o režiséra, autora dialógov a autora scenára audiovizuálnych diel), autorov literárnych diel, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a pantomimických diel (diela daných autorov sú často použité ako preexistentné pre tvorbu audiovizuálnych diel alebo sú priamo zaradené do vysielania, ide aj o autorov prekladu a úpravy dialógov pre dabing audiovizuálnych diel), autorov výtvarných diel, fotografií a úžitkového umenia (v prípade animovaných audiovizuálnych diel, diel kostýmových výtvarníkov, alebo diel ktoré sú priamou súčasťou vysielania) a architektonických diel (v danom prípade najmä scénografov). Žalobca pritom zastupuje nielen slovenských autorov, ale na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy alebo na základe osobitných poverení zastupuje aj zahraničných autorov z celého sveta. V roku 2018 žalobca zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 2.714 slovenských nositeľov práv. Žalobca zastupuje v SR všetkých autorov a nositeľov práv, ktorých zahraničné organizácie kolektívnej správy zastupujú v ich domovských štátoch. Žalovaný nezískal súhlas autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarných, architektonických a diel úžitkového umenia a napriek tomu s týmito dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania diel a tým zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca vyššie uvedeným preukázal. Vykonávanie dokazovania preukávaním použitia jednotlivých konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 je nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné. Žalobca poukazuje na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej aj len „Smernica“). Predmetom žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, súd preto má skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca uzatvoril v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Z uvedených zmlúv je nesporné, že používatelia na identické použitie diel, ako je predmetom tohto konania, získavali v roku 2018 licencie za licenčnú odmenu, ktorá bola v súlade so Sadzobníkom. Podľa § 442a ods. 2 v spojení s § 458a Občianskeho zákonníka je stanovená výška bezdôvodného obohatenia pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny. Zvyčajná licenčná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom predstavuje teda minimálnu výšku bezdôvodného obohatenia. Žalobca pri určení výšky zvyčajnej licenčnej odmeny vychádzal z preukázanej zvyčajnej licenčnej odmeny, ako je uvedené vyššie, a z počtu technických

zariadení umiestnených v ubytovacom zariadení žalovaného, a to za obdobie od 01.01.2018 do 22.04.2018, vo výške 1046,97 €.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 18.2.2020, v ktorom uviedol, že a) na strane žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia a to z dôvodu, že účastníkmi konania (sporu) na strane žalobcu nie sú všetky osoby patriace podľa hmotného práva do tzv. nerozlučného núteného spoločenstva na strane žalobcu s poukazom na § 141 ods. 2 a § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona a aktívna vecná legitímácia je zo strany žalobcu nedostatočne tvrdená a nevyplýva zo žalobcom predložených dôkazov, b) žalobca v žalobe netvrdil (nedostatočne tvrdil) a dôkaznými prostriedkami nepreukázal vznik a existenciu nároku (základ nároku) ako ani rozsah nároku (výšku nároku). Zákonodarca zároveň v § 175 ods. 1 Autorského zákona uložil organizáciám kolektívnej správy (na území SR ich v súčasnosti pôsobí 5 - LITA, SAPA, SOZA, SLOVGRAM a OZIS) povinnosť v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany vo forme verejného prenosu, vykonávať kolektívnu správu práv k takýmto predmetom ochrany spoločne (ide o tzv. obligatórnu spoločnú kolektívnu správu práv). Ak sú predmetom súdneho konania práva, ktoré sú z hmotnoprávneho hľadiska (zo svojej hmotnoprávnej povahy) spoločné a zákon vo vzťahu k nim nepripúšťa, aby sa ich domáhal len niektorý z oprávnených subjektov, tak ide o nedielne práva, ktoré môžu uplatňovať výlučne všetky oprávnené subjekty spoločne a súčasne. Keďže Žalobu v predmetnej veci (v spore) podal iba jeden z piatich nerozlučných spoločníkov na strane žalobcu, ide o prvoradý a samostatný dôvod na zamietnutie Žaloby žalobcu. Ďalej nie je preukázaná aktívna vecná legitímácia tak, ako ju predpokladá § 164 ods. 2 Autorského zákona v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, a teda že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých predmetov ochrany, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva na účet ich nositeľov práve žalobca. Ustanovenie § 79 ods. 1 Autorského zákona sa vzťahuje výlučne len na uzatváranie rozšírených licenčných zmlúv organizáciami kolektívnej správy aj za nezastúpených nositeľov práv, ale nevzťahuje sa na možnosť organizácie kolektívnej správy domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia na účet nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje. Ak žalobca chcel preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, mal preto okrem iného riadne preukázať, že žalovaný neoprávnené použil (uskutočnením verejného prenosu) práve (i) také predmety ochrany, ktoré (ii) boli žalobcovi, v čase pred ich neoprávneným použitím zo strany žalovaného, dané na základe dohody do správy (iii) osobou, ktorá je oprávnená (ak by nebola zastúpená žalobcom) sama vykonávať majetkové právo spočívajúce v domáhaní sa vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Žalobca relevantným spôsobom v Žalobe netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu (a teda zároveň nepreukázal neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného) za žalované obdobie v rozsahu, ktorý by zodpovedal bezdôvodnému obohateniu práve v takej výške, akú si žalobca voči žalovanému uplatňuje. Na základe záverov prijatých na pôde ESD, po zohľadnení recitálu 27 smernice č. 2001/29 možno konštatovať, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu sú: - umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, - napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie, - existencia novej verejnosti - ubytovaní hostia na izbe. Vyššie zmienené 3 prvky verejného prenosu musia byť za každých okolností naplnené kumulatívne, inak nemožno hovoriť o verejnom prenose. A teda zároveň nemožno hovoriť o (neoprávnenom) používaní diel. To, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie a že v ubytovacom zariadení má inštalované TV prijímače určitého počtu, automaticky a bez ďalšieho neznamena, že by v ubytovacom zariadení boli ubytovaní hostia v rozsahu obsadenosti celého ubytovacieho zariadenia a počas celého žalovaného obdobia. Ak totiž na izbe ubytovacieho zariadenia nie je nikto ubytovaný, nie je pre takúto izbu splnený tretí predpoklad verejného prenosu (existencia novej verejnosti na izbe) a teda objektívne na takejto izbe nemôže dochádzať k verejnému prenosu. Ak nebola relevantne preukázaná existencia použitia diel na všetkých izbách ubytovacieho zariadenia, nemožno tvrdiť, že bolo povinnosťou žalovaného mať uzatvorenú licenčnú zmluvu v rozsahu, ktorý by predstavoval licenciu na všetky izby, v ktorých sa TV prijímače nachádzali. Ten kto diela nepoužíva, licenciu nepotrebuje (nemá povinnosť ju získať). Samotná skutočnosť, že žalovaný má v ubytovacích zariadeniach TV prijímače, povedzme, že aj funkčné a napojené na signál TV vysielania, ešte sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o existencii verejného prenosu a o potrebe uzatvárania licenčnej zmluvy v rozsahu používania diel na všetkých týchto prijímačoch. Žalobca relevantné dokazovanie, smerujúce k preukázaniu skutočnej obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období, nenavrhoval. Žalobca sa výšku obvyklej licenčnej odmeny snažil preukázať aj licenčnými zmluvami uzatvorenými s inými používateľmi, pričom licenčné odmeny v týchto zmluvách vychádzajú z individuálneho sadzovníka odmien vytvoreného žalobcom, ktorý je účinný od 01.01.2017. Takýto dôkaz je nespôsobilým dôkazom na preukázanie

výšky obvyklej licenčnej odmeny. Organizácie kolektívnej správy boli povinné (sledujúc naplnenie cieľa spoločnej správy práv) vytvoriť jeden spoločný sadzobník a rovnako boli povinné spoločne uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi. Žalobca existenciu jedného spoločného sadzobníka (účinného v žalovanom období) nepreukázal a žalovaný popiera jeho existenciu. Okrem iného sadzby uvedené v sadzobníku žalobcu sú neprimerane vysoké, a to až v takej miere, že ich uplatňovanie predstavuje výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného vo svojej replike zo dňa 5.3.2020 uviedol, že žalobca neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany spravovaných len žalobcom. Preto nie je povinný preukazovať zastúpenie iných organizácií kolektívnej správy v zmysle dohody o spoločnej správe, alebo žiadať ich účasť v tomto konaní. Žalobca uvádza, že v zmysle § 175 autorského zákona uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v SR dohodu o spoločnej správe. V zmysle danej dohody mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení uzatvorením jednej zmluvy prostredníctvom ktorejkoľvek jednej organizácie kolektívnej správy. Žalovaný túto možnosť sám nevyužil, a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čím žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý si žalobca uplatňuje samostatne. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo. Právna úprava dohody o spoločnej správe žiadnym spôsobom neobmedzuje organizáciu kolektívnej správy, aby popri existencii dohody o spoločnej správe vykonávala kolektívnu správu aj samostatne vo vlastnom mene. Žalobca spolu so žalobou predložil 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv s používateľmi. Žiadna zo zmluvných strán týchto zmlúv nikdy žiadnym spôsobom nespochybnila platnosť týchto zmlúv, ani žiadna ich zmluvná strana nikdy nespochybnila možnosť dané zmluvy uzatvoriť, ani to, že autorský zákon uzatvoriť dané zmluvy umožňuje. Žalovaný je členom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, so sídlom Bajkalská 25, Bratislava (ďalej aj len „AHRs“), ktorá žalovaného na základe príkaznej zmluvy zastupuje voči organizáciám kolektívnej správy, vrátane žalobcu, vo veci vysporiadania práv a povinností z používania predmetov ochrany chránených autorským zákonom. Žalovaný, a to aj prostredníctvom AHRs, mal možnosť získať licenciu v režime dohody o spoločnej správe od všetkých organizácií kolektívnej správy. AHRs v mene svojich členov, ktorých zastupuje na základe príkaznej zmluvy, čo zahŕňa aj žalovaného, uzavrela so žalobcom za rok 2017 dohodu o urovaní, ktorou boli urované povinnosti členov vyplývajúcich z verejného prenosu predmetov ochrany spravovaných žalobcom, pričom žalobca poukazuje na skutočnosť, že pri uzatvorení danej dohody bol plne rešpektovaný sadzobník žalobcu a právo žalobcu domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia aj samostatne za ním zastupovaných nositeľov práv. Je teda zrejmé, že aj ohľadne používania predmetov ochrany v roku 2017 žalovaný uznal oprávnenosť nárokov žalobcu a možnosť ich vysporiadania so žalobcom aj popri existencii dohody o spoločnej správe. Povinnosť vytvoriť jeden spoločný sadzobník odmien bola stanovená v autorskom zákone až v jeho znení účinnom od 01.01.2019, to v § 174 ods. 2 písm. e) v jeho znení novelizovanom zákonom č. 306/2018 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2019. Žalobca spolu so žalobou predložil záznamy z webovej stránky samotného žalovaného www.hotelsatel.com <<http://www.hotelsatel.com>> z obdobia roku 2018, na ktorej žalovaný jednoznačne vyhlasuje, že ubytovacie zariadenie žalovaného poskytuje ubytovanie v izbách vybavených televíznym prijímačom. Z uvedených dôkazov je teda zrejmé, že žalobca preukázal umiestnenie TV prijímačov s príjmom na izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného vyhláseniami samotného žalovaného z jeho vlastnej webovej stránky www.hotelsatel.com, a to záznamami aktuálnymi k obdobiu roku 2018. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Zo samotnej povahy veci vyplýva, že žalovaný poskytoval klientom funkčné televízne prijímače, ktoré boli spôsobilé slúžiť na účel, na ktorý boli určené, a boli riadne vybavené aj televíznym signálom, čo žalovaný aj deklaroval verejnými vyhláseniami. Žalobca taktiež predložil príkaznú zmluvu, ktorú žalovaný uzatvoril s AHRs, ktorou žalovaný splnomocnil AHRs, aby v mene žalovaného vysporiadala s organizáciami kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. V prílohe príkaznej zmluvy žalovaný taktiež uviedol, v ktorom svojom ubytovacom zariadení vykonáva verejný prenos a prostredníctvom akého počtu technických zariadení, čo zodpovedá nároku uplatneného žalobou. Žalovaný v roku 2018 prevádzkoval svoje ubytovacie zariadenia, ubytovával v

nich hostí, a svojim hosťom umiestnil na izby TV prijímače vybavené príjmom. Týmto sú dané všetky žalovaným uvádzané prvky verejného prenosu, vrátane existencie novej verejnosti. Žalovaný tvrdí, že žalobca tieto skutočnosti nepreukázal, avšak žiadne z týchto skutkových tvrdení žalobcu žalovaný procesne účinným spôsobom v zmysle § 151 CSP nepoprel, a preto tieto skutočnosti nie sú v konaní sporné, vrátane existencie novej verejnosti v ubytovacom zariadení žalovaného. Žalobca súdu predložil záznamy z webovej stránky ubytovacieho portálu www.tripadvisor.com, ktoré obsahujú recenzie hostí, ubytovaných v ubytovacom zariadení žalovaného v období od 01.01.2018 do 22.04.2018. Týmto je preukázané, že v ubytovacom zariadení prevádzkovanom žalovaným boli v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 ubytovaní hostia, a teda bola naplnená existencia novej verejnosti, ako podmienky verejného prenosu. Žalobca navrhuje, aby súd v zmysle § 189 CSP zaviazal žalovaného na predloženie všetkých mesačných výkazov o činnosti ubytovacieho zariadenia za rok 2018 týkajúcich sa ubytovacích zariadení prevádzkovaných žalovaným a aby súd v zmysle § 189 CSP zaviazal žalovaného na predloženie knihy ubytovaných za rok 2018 týkajúcich sa ubytovacích zariadení prevádzkovaných žalovaným. Pre posúdenie nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní je potrebné skúmať zvyčajnú odmenu, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa získavali licenciu. Zo zmlúv, ktoré žalobca založil do spisu, a z ktorých vyplýva výška zvyčajnej licenčnej odmeny, je nesporné, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium, ktoré bolo vo zvyčajnej licenčnej odmene zohľadňované. Autorský zákon prísne rozlišuje medzi licenčnou odmenou a tzv. primeranou odmenou. Zatiaľ čo autori predom udeľujú súhlas na použitie ich diel (licenciu) licenčnou zmluvou a to za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorskými právami (a to aj výkonní umelci zastupovaní SLOVGRAM) udeľujú súhlas na použitie ich výkonov a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Pokiaľ žalovaný uvádza, že žalobca nezohľadnil obsadenosť ubytovacieho zariadenia a konal tak v rozpore so zákonom, tak žalovaný zrejme odkazuje na znenie § 169 ods. 2 písm. e) autorského zákona účinné odo dňa 01.01.2019, teda znenie, ktoré sa neuplatňuje na rozhodné obdobie roku 2018, pričom v období roku 2018 autorský zákon dané ustanovenie, ani obdobné ustanovenie neobsahoval, a aj z toho dôvodu nebolo pri určovaní licenčných odmien zvyčajne zohľadňovať obsadenosť ubytovacích zariadení, a už vôbec nebola táto povinnosť stanovená v autorskom zákone. Požiadavka na predloženie zoznamov desiatok tisícov nositeľov práv, desiatok tisícok zmlúv, zoznamov státisícov predmetov ochrany by bola v rozpore s princípom kolektívnej správy, a v kontexte platnej právnej úpravy nelegitímna a nadbytočná pre preukázanie nároku žalobcu. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2018 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, teda diela, ku ktorým vykonáva správu žalobca. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Žalobca v zmysle uvedeného riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, súd preto má skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, získavali iní používatelia licencie. Žalobca preukázal, že uzatvoril v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Napriek tomu, že predmetom konania nie je zisťovanie primeranosti licenčných odmien uvedených v sadzobníku žalobcu, tak žalobca uvádza, že každá organizácia kolektívnej správy, a teda aj žalobca, pri tvorbe sadzobníka odmien za použitie predmetov ochrany zohľadňuje viaceré kritériá. V rámci výkonu zákonného dohľadu nad žalobcom, ako organizáciou kolektívnej správy, požiadalo Ministerstvo kultúry SR listom z 26.04.2017 žalobcu o informácie ohľadne sadzobníka žalobcu. S podaním žalobcu sa Ministerstvo kultúry SR riadne oboznámilo, pričom voči žalobcovi žiadnym spôsobom voči sadzobníku a jeho odôvodneniu v danom podaní nenamietalo, ani žalobcovi neuložilo žiadnu sankciu, ktorú by Ministerstvo kultúry SR pri porušení zákonných povinností žalobcu ako organizácie kolektívnej správy mohlo vyvolať.

5. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení označil a predložil nasledovné dôkazy: Oprávnenie; záznam z webstránky žalovaného a/alebo ubytovacích portálov; príkazná zmluva uzatvorená medzi žalovaným a AHRS; informácia z webového sídla Ministerstva kultúry SR; zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných

žalobcom; zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy; zmluvy o zastupovaní nositeľov práv v SR; recipročná zmluva so zahraničným partnerom; zoznam vysielaných diel od 01.01.2018 do 22.04.2018 - na CD nosiči; štatistika vyplácania licenčných odmien - na CD nosiči; RHLZ platné v roku 2018 - na CD nosiči; sadzobník žalobcu účinný v r. 2018; výzva právneho zástupcu žalobcu; doklad o doručení výzvy; informácia z webovej stránky AHRS „Završenie rokovaní s organizáciou kolektívnej správy SOZA“; informácia z webovej stránky AHRS „Z'avy pre členov zväzu od SOZA aj v roku 2017!“; informácia z webovej stránky AHRS „Návrh SOZA na uzatvorenie KLZ kolektívnej licenčnej zmluvy pre rok 2018“; informácia z www stránky AHRS o uzatvorení dohody o urovaní so žalobcom; záznamy z webovej stránky www.tripadvisor.com; mesačné výkazy o činnosti ubytovacieho zariadenia za rok 2018; kniha ubytovaných za rok 2018; žiadosť Ministerstva kultúry SR zo dňa 26.04.2017; list žalobcu adresovaný Ministerstvu kultúry SR zo dňa 12.06.2017; podanie AHRS zo dňa 17.06.2015; list PMÚ SR zo dňa 14.07.2015 zaslaný právnomu zástupcovi AHRS; podanie AHRS na PMÚ z 19.12.2016; dohoda o urovaní medzi žalobcom a žalovaným za rok 2015.

6. Žalovaný na preukázanie svojich tvrdení označil a predložil nasledovné dôkazy: tlačová správa ÚOHS ČR zo dňa 7.1.2020.

7. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav:

8. Z internetovej stránky súd zistil, že žalovaný poskytuje v hoteli Satel ubytovanie v dvoch úrovniach kvality „Štandard a Prémium“. Obe izby sú vybavené nábytkom, ako aj LCD smart TV televízorom s prístupom 40 tv-kanálov v izbách Prémium a 15 tv-kanálov v izbách Štandard s bezplatným wifi na izbách a priestoroch hotela.

9. Z príkaznej zmluvy zo dňa 23.2015 súd zistil, že žalovaný, ako príkazca uzavrel so Zväzom hotelov a reštaurácií SR ako príkazníkom príkaznú zmluvu, na základe ktorej sa príkazník zaviazal usporiadať v mene príkazcu s organizáciou kolektívnej správy v záujme práva a povinnosti vyplývajúcej z použitia diel používajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Prílohou k príkaznej zmluve bola informácia o počte technických zariadení a to v hotelových izbách 126, počet rozhlasových prijímačov v reštaurácii, v aperitív bare, vstupnej hale 3, počet TV v aperitív bare a vstupnej hale 2.

10. Ministerstvo kultúry SR oprávnením č.k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 udelil žalobcovi oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia a to na dobu neurčitú.

11. Z internetovej stránky Ministerstva kultúry SR súd zistil, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy so sídlom Mozartova 9, 811 02 Bratislava.

12. Žalobca predložil zoznam partnerských organizácií kolektívnej správy na základe zmluvy o zastupovaní v rôznych zahraničných štátoch, spolu s recipročnou zmluvou - zmluvou o obojstrannom zastupovaní zo dňa 28.10.2010.

13. Zo sadzobníku odmien za používanie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel žalobcu s účinnosťou od 1.1.2017 súd zistil, že poplatok za použitie diel verejným prenosom diela v prevádzkarní, alebo v inom priestore prostredníctvom technických zariadení pri ubytovacom zariadení v hoteli 3* je za zvukové zariadenie 13,50 Eur a za zvukovoobrazové zariadenie 26,- Eur. V ubytovacích zariadeniach ako iných priestoroch reštaurácií, kaviarní, baroch, terás, obchodoch a iných prevádzkach, v ktorých dochádza k verejnemu prenosu vysielania prostredníctvom technických zariadení je za každé zvukové zariadenie poplatok 34,- Eur, zvukovoobrazové zariadenie 68,- Eur a veľkoplošnú obrazovku 135,- Eur.

14. Výzvou zo dňa 3.12.2019 advokát žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 1.046,97 Eur titulom bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018, ktorý doporučený list bol doručený adresátovi dňa 5.12.2019.

15. Žalobca predložil zoznam 2714 nositeľov práv zo SR zastupovaných žalobcom v roku 2018. Žalobca predložil aj 22 zmlúv o zastupovaní autorských práv s rôznymi autormi. Žalobca v konaní predložil aj

CD s dôkazmi a to vo forme zoznamu vysielaných diel od 1.1.2018 do 22.4.2018, štatistiku vyplácania licenčných odmien od 1.11.2018 do 22.4.2018 a RHLZ platné v roku 2018.

16. Žalovaný predložil súdu internetovú stránku s článkom zo 7.1.2020 s názvom „Úrad uložil pokuty přes 10 miliónu korun kolektivnímu správci OSA za zneužití dominantního postavení“. V úvode bolo uvedené, že Úrad pre ochranu hospodárskej súťaže uložil svojim prvostupňovým rozhodnutím kolektívnejmu správcovi OSA Ochranný svaz autorských práv k dílům hudebním, z.s. za zneužitie dominantného postavenia pokutu vo výške 10.676.000,- Kč. Rozhodnutie nie je právoplatné, bol proti nemu podaný rozklad.

17. Na internetovej stránke Zväzu hotelov a reštaurácií SR bol zverejnený návrh SOZA na uzatvorenie KLZ kolektívnej licenčnej zmluvy pre rok 2018. Na uvedenej stránke bol taktiež článok o urovaní s LITA - autorská spoločnosť za rok 2017, kedy AHRS informovalo, že dňa 21.12.2018 uzatvorili dohodu o urovaní s LITA autorská spoločnosť za obdobie roku 2017. Dohoda o urovaní bola uzatvorená v mene tých členov, ktorí poverili AHRS k vysporiadaniu nárokov organizácii kolektívnej správy prostredníctvom príkaznej zmluvy. Z ďalšej stránky predmetného AHRS súd zistil, že Zväz hotelov a reštaurácií SR zavŕšil rokovania s organizáciou kolektívnej správy SOZA podpisom kolektívnej licenčnej zmluvy pre rok 2016 a v ďalšej správe boli uvedené zľavy pre členov zväzu od SOZA aj v roku 2017 na základe stretnutia zo dňa 10.8.2017, ktorého výsledkom rokovania bola dohoda, že aj pre rok 2017 bude uzatvorená kolektívna licenčná zmluva pre oblasť verejného prenosu so zachovaním podmienok ako v predchádzajúcom roku, čo znamená zľava pre členov ZHRSR až do výšky 40% zo sadzobníka SOZA.

18. Listom zo dňa 26.4.2017 Ministerstvo kultúry SR požiadalo žalobcu o poskytnutie informácie, dokladov na účely výkonu dohľadu na výkone kolektívnej správy práv v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. autorský zákon v znení zákona 125/2016 Z.z., kedy žiadali o predloženie informácií, dokladov - sadzobníkov odmien pre jednotlivé spôsoby použitia predmetov ochrany s označením kritérií použitých pri výpočte odmeny pre použitie predmetov ochrany, ako aj analýzu týchto kritérií.

19. Listom zo dňa 12.6.2017 žaloba odpovedal Ministerstvu kultúry SR predložením sadzobníka odmien za používanie literárnych, dramaticko-hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel a sadzobník odmien za používanie diel výtvarného umenia, fotografie, ktoré obsahujú odmeny za obvyklé použitie predmetov ochrany, alebo spôsob výpočtu výšky odmien.

20. Listom zo dňa 17.6.2015 Zväz hotelov a reštaurácií SR podal na Protimonopolný úrad SR podnet na prešetrenie správania sa spoločnosti LITA, autorská spoločnosť.

21. Listom zo dňa 14.7.2015 Protimonopolný úrad SR odpovedal Združeniu hotelov a reštaurácií SR s tým, že vzhľadom na aspekty daného prípadu a charakter konania, v danom prípade jeho možný vplyv na hospodársku súťaž sa úrad vecou ďalej nebude zaoberať. Úrad však nevylučuje, že sa v budúcnosti k problematike obsahu jeho podnet vráti a bude ho podrobnejšie posudzovať. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa kolektívnej správy patrí do pôsobnosti Ministerstva kultúry SR predseda úradu upozornil na skutočnosti obsiahnuté v podnete ministra kultúry SR.

22. Listom doručeným Protimonopolnému úradu SR dňa 19.12.2016 Zväz hotelov a reštaurácií SR v zastúpení Petkov & CO, advokátska kancelária, podali podnet na žalobcu vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia podnikateľa jeho činnosťou v hospodárskej súťaži.

23. Dohodou o urovaní zo dňa 15.10.2019 uzavretou medzi žalobcom a žalovaným bola dojednaná úprava vzájomných práv a povinností, ktoré boli medzi nimi sporné a pochybné a ktoré vznikli titulom použitia diel autorov zastúpených LITA zo strany používateľa ďalším verejným prenosom v ubytovacom zariadení uvedenom v článku 1 tejto dohody hoteli Satel v Poprade v období od 1.1.2015 do dňa 31.12.2015, kedy sa používateľ - žalovaný zaviazal zaplatiť bezhotovostným prevodom na účet žalobcu do 10 dní od uzavretia dohody na urovanie sporných záväzkov z použitia diel autorov zastúpených žalobcov za obdobie roka 2015 sumu 3.146,- Eur z titulu bezdôvodného obohatenia.

24. Listom zo dňa 7.8.2020 Protimonopolný úrad SR odpovedal advokátovi žalovaného, že na základe získaných podkladov a informácií k podnetu doručenému 7.8.2020 a to upovedomení o ďalšom postupe vo veci preskúmania konania organizácie LITA, autorská spoločnosť podľa zákona č. 136/2001 Z.z. o

ochrane hospodárskej súťaže oznamujú, že začali správne konanie č. SK0011/OZDPaVD/2020 vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa § 8 zákona.

25. Žalobca si žalobou uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia podľa Autorského zákona.

26. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 185/2015 Z.z. autorského zákona (ďalej len AZ), (1) Tento zákon upravuje vzťahy, ktoré vznikajú v súvislosti s vytvorením a použitím autorského diela (ďalej len "dielo") alebo umeleckého výkonu, v súvislosti s výrobou a použitím zvukového záznamu, audiovizuálneho záznamu alebo vysielania a v súvislosti s vytvorením alebo zhotovením a použitím počítačového programu alebo databázy tak, aby boli chránené práva a oprávnené záujmy autora, výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu audiovizuálneho záznamu, rozhlasového vysielateľa a televízneho vysielateľa (ďalej len "vysielateľ"), autora počítačového programu, autora databázy a zhotoviteľa databázy. (2) Tento zákon upravuje aj správu práv.

27. Podľa § 3 ods. 1 AZ, predmetom autorského práva je dielo z oblasti literatúry, umenia alebo vedy, ktoré je jedinečným výsledkom tvorivej duševnej činnosti autora vnímateľným zmyslami, bez ohľadu na jeho podobu, obsah, kvalitu, účel, formu jeho vyjadrenia alebo mieru jeho dokončenia.

28. Podľa § 6 ods. 1 a 2 AZ, (1) Dielo je zverejnené v deň, keď bolo prvýkrát oprávnené použité verejným vykonaním, verejným vystavením, vydaním alebo verejným prenosom, alebo inak prvýkrát oprávnené uverejnené. (2) Dielo je vydané v deň, keď sa oprávnené začalo s verejným rozširovaním rozmnoženiny diela.

29. Podľa § 19 ods. 1,2,3 AZ, (1) Autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. (2) Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. (3) Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

30. Podľa § 19 ods. 14 AZ, použitím diela je najmä

- a) spracovanie diela,
- b) spojenie diela s iným dielom,
- c) zaradenie diela do databázy podľa § 131,
- d) vyhotovenie rozmnoženiny diela,
- e) verejné rozširovanie originálu diela alebo rozmnoženiny diela
  1. prevodom vlastníckeho práva,
  2. vypožičaním,
  3. nájmom,
- f) uvedenie diela na verejnosti
  1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny diela,
  2. verejným vykonaním diela,
  3. verejným prenosom diela.

31. Podľa § 20 ods. 1 AZ, majetkové práva udelením súhlasu na použitie diela nezanikajú; autor je povinný strpieť použitie diela inou osobou v rozsahu udeleného súhlasu.

32. Podľa § 27 ods. 1 a 2 AZ, (1) Verejný prenos diela je verejné šírenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho bez tohto prenosu vnímať nemohli. (2) Vysielanie diela, retransmisia diela a sprístupňovanie diela verejnosti je verejným prenosom diela.

33. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

34. Podľa § 65 ods. 1 AZ, licenčnou zmluvou udeľuje autor nadobúdateľovi súhlas na použitie diela (ďalej len "licencia"). Licenčná zmluva obsahuje najmä spôsob použitia diela podľa § 19 ods. 4, rozsah licencie, čas, na ktorý autor licenciu udeľuje, alebo spôsob jeho určenia a odmenu alebo spôsob jej určenia, ak sa autor s nadobúdateľom nedohodol na bezodplatnom poskytnutí licencie.

35. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) AZ, nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

36. Podľa § 77 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy môže uzavrieť kolektívnu licenčnú zmluvu s právnickou osobou, ktorá združuje osoby podľa § 165 ods. 1. Kolektívnu licenčnú zmluvou organizácia kolektívnej správy udeľuje súhlas na použitie diela nositeľa práv, ku ktorému vykonáva správu majetkových práv.

37. Podľa § 78 ods. 1 AZ, hromadnou licenčnou zmluvou môže udeliť organizácia kolektívnej správy nadobúdateľovi súhlas na použitie viacerých diel nositeľov práv zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv.

38. Podľa § 79 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv

a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a

b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.

39. Podľa § 79 ods. 2 AZ, nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie.

40. Podľa § 80 AZ, organizácia kolektívnej správy môže rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou poskytnúť nadobúdateľovi súhlas na

a) technické predvedenie diela alebo verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia, to nezahŕňa vysielanie, retransmisiu a sprístupňovanie verejnosti,

b) použitie obchodne nedostupného diela vyhotovením rozmnoženiny, sprístupňovaním verejnosti alebo verejným rozširovaním jeho rozmnoženiny prevodom vlastníckeho práva,

c) živé predvedenie literárnych diel,

d) vysielanie diel vrátane vysielania prostredníctvom satelitu,

e) vyhotovenie rozmnoženiny literárneho diela,

f) nájom alebo vypožičanie rozmnoženiny diela,

g) sprístupňovanie diela verejnosti,

h) retransmisiu diel okrem káblovej retransmisie.

41. Podľa § 144 ods. 1 AZ, právnická osoba oprávnená na základe zákona alebo dohôd s nositeľmi práv spravovať majetkové práva v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv ako jediný alebo hlavný účel svojej činnosti, je organizáciou kolektívnej správy, ak

a) jej riadenie a kontrola sa uskutočňuje s účasťou nositeľov práv,

b) kolektívnu správu práv vykonáva bez účelu dosahovania zisku a

c) má sídlo na území Slovenskej republiky a bolo jej ministerstvom udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv (ďalej len "oprávnenie").

42. Podľa § 144 ods. 2 AZ, právnická osoba so sídlom v inom štáte vykonávajúca kolektívnu správu práv je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv na území Slovenskej republiky, ak

a) jej riadenie a kontrola sa uskutočňuje s účasťou nositeľov práv alebo

b) kolektívnu správu práv vykonáva bez účelu dosahovania zisku.

43. Podľa § 144 ods. 3 AZ, organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv.

44. Podľa § 145 ods. 2 AZ, organizácia kolektívnej správy vykonáva správu výkonu majetkových práv najmä v týchto odboroch kolektívnej správy práv:

a) použitie predmetu ochrany vyhotovením jeho rozmnoženiny,

- b) použitie predmetu ochrany verejným rozširovaním jeho originálu alebo jeho rozmnoženiny prevodom vlastníckeho práva,
- c) použitie predmetu ochrany verejným rozširovaním jeho originálu alebo jeho rozmnoženiny
  - 1. nájmom,
  - 2. vypožičaním,
- d) použitie predmetu ochrany jeho uvedením na verejnosti verejným vystavením,
- e) použitie predmetu ochrany jeho uvedením na verejnosti verejným vykonaním vo forme
  - 1. živého predvedenia predmetu ochrany,
  - 2. technického predvedenia predmetu ochrany,
- f) použitie predmetu ochrany jeho uvedením na verejnosti
  - 1. vysielaním,
  - 2. retransmisiou,
  - 3. sprístupňovaním verejnosti alebo
  - 4. iným spôsobom verejného prenosu,
- g) výber odmeny pri ďalšom predaji originálu diela výtvarného umenia,
- h) výber primeranej odmeny za použitie predmetu ochrany,
- i) výber dodatočnej odmeny za použitie predmetu ochrany.

45. Podľa § 148 ods. 1 AZ, o udelení oprávnenia rozhoduje ministerstvo na základe písomnej žiadosti právnickej osoby so sídlom na území Slovenskej republiky (ďalej len "žadateľ").

46. Podľa § 152 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv podľa tohto zákona odo dňa doručenia oprávnenia.

47. Podľa § 155 ods. 1 AZ, Ministerstvo vykonáva dohľad preverovaním plnenia povinností organizácie kolektívnej správy podľa § 152 ods. 2 a 3, § 163, § 164 ods. 1 a 2, § 165 ods. 1 a 3, § 169 ods. 1, § 170 ods. 1, § 171, § 172 ods. 1, § 173 ods. 1, § 174 až 185 z vlastného podnetu, ak § 157 ods. 2 neustanovuje inak.

48. Podľa § 164 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada. Organizácia kolektívnej správy môže odmietnuť zastupovanie nositeľa práv len na základe preukázaných objektívnych dôvodov, najmä ak by zastupovanie nositeľa práv bolo v rozpore s vydaným oprávnením alebo majetkové práva k predmetu zastúpenia nevznikli. Pred uzavretím dohody podľa prvej vety je organizácia kolektívnej správy povinná poskytnúť nositeľovi práv informácie o podmienkach zastupovania pri výkone kolektívnej správy práv. Organizácia kolektívnej správy je povinná začať výkon činností súvisiacich so zastupovaním od uzavretia dohody podľa prvej vety, ak nie je dohodnuté inak.

49. Podľa § 164 ods. 5 AZ, nositeľ práv zastupovaný organizáciou kolektívnej správy podľa odseku 1 je oprávnený vylúčiť písomne kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením organizácie kolektívnej správy, pokiaľ nejde o výkon správy práv podľa § 146. Nositeľ práv je povinný písomne informovať organizáciu kolektívnej správy o vylúčení kolektívnej správy svojich majetkových práv podľa prvej vety pred uzavretím zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie jeho predmetu ochrany; inak platí, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy v pôvodne dohodnutom rozsahu.

50. Podľa § 174 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy sa môže dohodnúť s inou organizáciou kolektívnej správy na spoločnom výkone kolektívnej správy práv v odboroch kolektívnej správy práv podľa oprávnení týchto organizácií kolektívnej správy a v rozsahu všetkých predmetov ochrany, ku ktorým tieto organizácie vykonávajú kolektívnu správu práv (ďalej len "dohoda o spoločnej správe"), ak § 175 neustanovuje inak.

51. Podľa § 451 ods. 1a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), (1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (2) Bezdôvodným obohatením je majetkový

prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

52. Podľa § 456 veta prvá OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

53. Podľa § 458 ods. 1 veta prvá OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

54. Podľa § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

55. Podľa § 442a ods. 2 OZ, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

56. Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

57. Podľa § 77 ods. 1 CSP, nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných.

58. Podľa § 78 ods. 1 CSP, nútené spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu.

59. Uplatnený nárok žalobcu súd posudzoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý je upravený osobitným predpisom, na ktorý aplikoval ustanovenia zákona č. 185/2015 Z.z., nakoľko predmetom konania je nárok za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018.

60. Právny vzťah z bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodné obohatenie). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia však vznikne len za splnenia určitých zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu, a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby, a napokon, že nejde o prípad, keď Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť. Vznik bezdôvodného obohatenia sa spája so súčasným vznikom záväzku, na základe ktorého je ten, kto sa obohatil, povinný vydať predmet obohatenia a zároveň ten, na úkor koho sa tak stalo, je oprávnený požadovať vydanie všetkého, o čo sa povinný obohatil. Základnú konštrukciu bezdôvodného obohatenia predstavuje neoprávnené získanie majetkového prospechu jedného subjektu na úkor iného subjektu, v ktorého majetkových pomeroch sa táto zmena negatívne prejavila. Ide o objektívne vzniknutý stav, keď bez právom uznaného dôvodu dôjde k presunu majetkových hodnôt od jedného subjektu k druhému. Tento princíp je v zákone vyjadrený slovami „kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatiť, musí obohatenie vydať“ a hoci toto ustanovenie nepredstavuje všeobecnú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia, v Občianskom zákonníku nie je obsiahnuté bezdôvodne. Citované ustanovenie formuluje zjednocujúci princíp, na ktorom je založený právny inštitút bezdôvodného obohatenia, princíp, ktorý musí byť preverovaný pri každej aplikácii § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka na skutkové okolnosti konkrétneho prípadu, ako aj princíp, ktorý predstavuje jeden zo základov súkromného práva demokratického a právneho štátu.

61. Vydania bezdôvodného obohatenia podľa Autorského zákona sa možno domáhať podľa ustanovenia § 458a OZ. Ak nemožno výšku bezdôvodného obohatenia určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by bola zvyčajná za takto poskytnutú licenciu (§ 442a ods. 2 OZ). V prípade bezdôvodného obohatenia sa vydanie uskutočňuje primárne naturálnou reštitúciou, inak poskytnutím peňažnej náhrady.

62. Procesnou legitímáciou sa rozumie oprávnenie byť účastníkom konania. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci výlučne z hmotného práva, svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti, ktorá je predmetom konania. Podľa toho sa rozlišuje vecná legitímácia aktívna - na strane žalobcu a pasívna - na strane žalovaného. Nedostatok vecnej legitímácie pasívnej znamená, že niekto, o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnej povinnosti jej nositeľom nie je, resp. žalobca nepreukáže súdu v konaní, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá je predmetom súdneho sporu, je označený žalovaný.

63. Z právnej úpravy autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 AZ v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany a pokiaľ tak neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou.

64. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že na strane žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia na zastupovanie v tomto konaní. Táto bola riadne preukázaná a vyplýva z oprávnenia udeleného žalobcovi Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky č.k.: MK-1587/2016-232/10421. Žalobca vykonáva kolektívnu správu k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym a fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia v tam citovaných odboroch kolektívnej správy, medzi iným aj ich uvedením na verejnosti iným spôsobom prenosu. Keďže žalobca v konaní preukázal, že má udelené oprávnenie na verejný prenos diel vyššie špecifikovaných, žalobca na svojej www stránke uverejňuje zoznam nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje a do spisu doložil zoznamy autorov a nositeľov práv v SR, ktorých zastupuje a tiež zoznamy zahraničných organizácií kolektívnej správy, s ktorými má uzatvorené recipročné zmluvy, na základe ktorých zastupuje asi 10.000 zahraničných nositeľov práv, námietka žalovaného o nepreukázaní, resp. o absencii aktívnej vecnej legitímácie je neopodstatnená.

65. Z obsahu spisu jednoznačne a nepochybne vyplýva, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č. 2/2004 zo dňa 11.5.2010 pod č. MK- 663/2010 - 70/6165, konkrétne na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Povinnú kolektívnu správu je oprávnený vykonávať aj v odbore káblová retransmisia. Uvedené žalobca preukázal aj predložením zoznamu autorov, s ktorými má uzatvorené zmluvy, pri vybraných autoroch aj kópiou uzatvorených zmlúv a tiež zoznamom zmlúv uzatvorených s partnerskými organizáciami v zahraničí a tiež kópiou zmluvy s vybranou partnerskou organizáciou v zahraničí, teda žalobca preukázal, že uzavrel 218 hromadných licenčných zmlúv s inými organizáciami hotelového typu s licenčnou odmenou podľa sadzovníka (CD nosič a www stránka žalobcu).

66. Súd považoval za nesporné, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle Autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 144 ods. 3 AZ vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv, a to v súlade s § 58 ods. 1 písm. i) s prihliadnutím na § 63 ods. 2 písm. d) AZ a teda je oprávnený sa domáhať aj vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca je podľa názoru súdu oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje (z predloženého zoznamu vyplýva, že ide o 2714 nositeľov práv zo SR). Žalobca v konaní preukázal predložením rozšírených hromadných licenčných zmlúv uzatvorených v roku 2018

na CD nosiči, že zastupuje nositeľov práv pri výkone správy. Je to práve žalovaný, ktorý má dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil správu svojich práv, v opačnom prípade je ako používateľ povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany organizácii kolektívnej správy. Dôkazné bremeno je teda práve na strane žalovaného. Navyiac z dôvodu, že predloženie zmlúv s tisíckami autorov vo vzťahu k tomu ktorému dielu vysielanému množstvom TV staníc v spornom období predstavuje práve ten typ usporiadania vzťahov medzi autormi a používateľmi diel, ktorý nahradila kolektívna správa práv, súd to nepovažoval za potrebné a vychádzal z dôkazov žalobcom predložených, ktoré považoval za dostačujúce.

67. Zmyslom a účelom inštitútu rozšírených hromadných licenčných zmlúv je reagovať na obdobné spôsoby používania diel, ktoré sú predmetom tohto konania, kedy ide o masové použitie diel, pri ktorom je individuálny výkon práv jednotlivými nositeľmi práv prakticky nemožný, nakoľko by bol neprímerane náročný a náklady s ním spojené by ďaleko prevyšovali príjmy z licenčných odmien autorov. Inštitút rozšírených hromadných licenčných zmlúv je dôležitým právnym nástrojom aj pre samotných používateľov tým, že im poskytuje možnosť získať oprávnenie na takéto masové použitie diel. Na existenciu tohto inštitútu pamätal aj normotvorca žalovaným citovanej smernice, kedy v samotnom znení smernice (bod 18 úvodných ustanovení) uvádza, že „táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností.“ Súd poukazuje aj na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu, konkr. na bod 12 úvodných ustanovení, kde sa uvádza, že aj keď táto smernica sa uplatňuje na všetky organizácie kolektívnej správy (s výnimkou hlavy III, ktorá sa vzťahuje na organizácie kolektívnej správy, ktoré spravujú autorské práva na hudobné diela na online využívanie na multiteritoriálnom základe), nenarúša úpravy týkajúce sa spravovania práv v členských štátoch, ako sú napríklad individuálna správa, rozšírená pôsobnosť dohody medzi zastupujúcou organizáciou kolektívnej správy a používateľom, t.j. rozšírené kolektívne licencie, povinná kolektívna správa, právne predpoklady zastúpenia a prevod práv na organizácie kolektívnej správy.

68. V zmysle § 78 ods. 1 a § 79 ods. 1 AZ sa nevyžaduje špecifikácia konkrétnych diel, ale naopak predmetné ustanovenia výslovne hovoria o možnosti udeliť hromadnou alebo kolektívnou licenčnou zmluvou uzatváranou v zákonom predpísanej písomnej forme súhlas na použitie všetkých diel, ktoré spravuje daná organizácia kolektívnej správy práv alebo niektorých z nich (v danom prípade by sa mohlo jednať napr. len o diela audiovizuálne alebo o diela výtvarné). Pokiaľ chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových technických prostriedkov v roku 2016, bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv, a teda mať súhlas na používanie predmetov ochrany, ktoré sú súčasťou televízneho vysielania. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu. Žalovaný nemal uzatvorenú takúto hromadnú licenčnú zmluvu a teda si musel byť vedomý, že je povinný ako používateľ predmetov ochrany mať uzatvorené licenčné zmluvy a platiť licenčné odmeny. Žalovaný bez toho, aby mal uzatvorenú licenčnú zmluvu so žalobcom nakladal s dielami autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania autorských diel, keďže zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov, resp. žalobcu ako zástupcu autorov.

69. Súd konštatuje, že Autorský zákon v ustanovení § 175 ods. 1 upravuje tzv. spoločnú správu v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany technickým prevedením predmetu ochrany alebo verejným prenosom v prevádzkarňach prostredníctvom technického zariadenia. Uzatvorenie dohody o spoločnej správe medzi organizáciami kolektívnej správy však ešte nestanovuje povinnosť uplatňovať si právo na vydanie bezdôvodného obohatenia iba spoločne. Žiadna organizácia kolektívnej správy nemôže byť nútená vystupovať v súdnom konaní s ostatnými organizáciami kolektívnej správy len s poukazom na existenciu ustanovenia § 175 ods. 1 AZ s prihliadnutím na § 77 ods. 1 CSP a § 78 CSP. Organizácie kolektívnej správy v tomto prípade netvorí tzv. nerozlučné spoločenstvo. Bolo nutné prisvedčiť žalobcovi, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo s tým, že daných nárokov sa môže domáhať aj jednotlivý nositeľ práva voči žalovanému samostatne, alebo prostredníctvom organizácie kolektívnej správy v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) AZ. Práve preto v konaní ani nebolo potrebné, aby na

strane žalobcu vystupovali všetky organizácie kolektívnej správy. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného v tomto smere, pričom súd poukazuje na mnohopočetné iné rozhodnutia aj ostatných súdov SR vo veci žalobcu LITA, autorská spoločnosť (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, 4Cob/231/2017, 3 Cob/233/2017, 15Co/151/2017, 16Co/15/2019, 7Co/53/2017, 15Co/155/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/130/2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Cb/40/2018, 15Cob/9/2019, 15Cob/32/2019, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, 19Co/84/2018, 17Co/147/2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/64/2018, 9Co/95/2018, 10Co/6/2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017, 16Co/168/2017, 12Co/339/2017, 16Co/56/2018, 41Co/83/2018, 11Co/47/2018, 11Co/73/2018, 41Cob/225/2017, 15Co/113/2018, 14Co/74/2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017, 25Co/80/2017, 13Co/48/2019, 5Co/137/2018, 15Co/12/2019, 13Co/84/2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15Co/113/2018, 3Co/170/2018, 11Co/381/2018, 6Co/266/2018, 5Co/105/2019, 9Co/27/2019, 2Co/101/2019, 2Co/178/2019, 5Co/217/2019).

70. Predmet konania má skutkový základ spočívajúci v používaní autorských diel žalovaným prostredníctvom verejného prenosu prostredníctvom 126 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách a 2 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia patriaceho žalovanému, v období od 01.01.2018 až 22.4.2018 bez zmluvného základu, pričom žalovaný za toto užívanie nezaplatil žalobcovi licenčnú odmenu, na ktorú má žalobca, ako oprávnený na výkon kolektívnej správy práv, nárok.

71. Súd mal preukázať, že žalovaný prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Satel v rozhodnom období od 01.01.2018 do 22.4.2018. Nakoľko na vlastnej internetovej stránke žalovaný ponúkal a inzeroval ubytovanie pre hostí v tomto zariadení na izbách vybavených televíznym prijímačom je týmto preukázané, že tieto zvukovoobrazové zariadenia nachádzajúce sa v izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného boli spôsobilé a pripravené na šírenie diel tak, že pomocou týchto mohli diela vnímať osoby na izbách ubytovacieho zariadenia, t.j. na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať. Je logické, že žalovaný neinzeruje vybavenie ponúkaných izieb nefunkčnými zvukovoobrazovými zariadeniami.

72. K tvrdeniu žalovaného, že nepostačuje iba preukázanie prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení súd poukazuje odvolací súd na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 7.12.2006 vo veci SGAE c/a Rafael Hoteles SA sp.zn. C-306/05, v ktorom ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) je uvedené, že „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadeniam prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods.1 tejto smernice“.

73. Zároveň súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp.zn. C-162/10, kde v rámci prejudiciálnej otázky bolo uvedené, že „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Ak má teda žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovo-obrazové zariadenie vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu.

74. Súd sa teda pri rozhodovaní zaoberal taktiež otázkou, či v prípadoch, o aký ide vo veci samej, v ktorých prevádzkovateľ hotela vo svojich priestoroch nainštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál umožňujúci príjem televízneho vysielania, posudzovať otázku, či ide o verejný prenos podľa pojmu „verejný prenos“ uvedeného v článku 3 ods. 1 Smernice 2001/29 alebo článku 8 ods. 2 Smernice 2006/115, ak sprístupneným televíznym vysielaním sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva veľkého počtu dotknutých osôb, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich vydavateľov. Žalovaný namietal aj otázku obsaditeľnosti daných izieb počas relevantného obdobia vo vzťahu k definícii verejného prenosu.

75. Rozhodnutie Súdneho dvora Európskych spoločenstiev C 306/05 vo veci Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE) proti Rafael Hoteles SA: Účelom smernice 2001/29/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti je ako je uvedené v názve, zosúladienie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv, vrátane práva na verejný prenos diel. Táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Je nesporné, že ak sú príjemcovia považovaní za „verejnosť“, uplatňuje sa článok 3 ods. 1. Predmetom sporu medzi účastníkmi konania a dôvodom na predloženie prejudiciálnej otázky bol obsah pojmu „verejnosť“. Smernica nevymedzuje pojem „verejnosť“, avšak naznačuje, že na jej účely je potrebný široký výklad tohto pojmu. Vyplýva to jednak z hlavného účelu tejto smernice, základom ktorého je „vysoká úroveň ochrany“ autorských práv a s nimi súvisiacich práv, a jednak z konkrétneho bodu odôvodnenia, podľa ktorého právom na verejný prenos „sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká... a zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami“. Článok 8 WCT má dopĺňať článok 11 bis ods. 1 Bernského dohovoru tak, že rozširuje právo autorov na udeľovanie súhlasu na verejný prenos ich diel v prípadoch, keď technický pokrok umožnil, aby prenos, na ktorý bol udelený súhlas, bol prístupný širšiemu okruhu osôb, ako sú osoby, ktorým bol pôvodný prenos určený. Prenos vysielania do hotelových izieb prostredníctvom televíznych prijímačov, do ktorých sa prenáša signál pôvodne prijatý hotelom, presne zapadá do tohto konceptu. Je nepochybné - vzhľadom na to, že takáto retransmisia nie je len technickým prostriedkom na zabezpečenie alebo zlepšenie príjmu pôvodného vysielania v rámci územia, ktoré je ním pokryté, ako je to napríklad pri inštalácii a využívaní vykryvača - že [majiteľ hotela] poskytuje hotelovým hosťom prístup k chránenému dielu. Keby nedošlo k druhotnému použitiu vysielania, hostia - hoci by sa fyzicky nachádzali v rozsahu satelitného pokrytia - by vôbec nemali možnosť sledovať vysielané dielo, a preto v tomto zmysle predstavujú „novú verejnosť“. V prípade prenosu televízneho signálu hotelom do jednotlivých izieb sú jedinými príjemcami jednotlivých prenosov v určitom momente len hostia prítomní v jednotlivých izbách. Je však potrebné zohľadniť kumulatívny účinok všetkých prenosov toho istého druhu so zreteľom na účel smernice vyjadrený v odôvodnení č. 9, ktorým je „vysoká úroveň ochrany“ nositeľov práv, a so zreteľom na vyhlásenie v odôvodnení č. 23, že právo na verejný prenos „treba chápať v širokom zmysle slova“. Všetci klienti hotela v danom čase tvoria „verejnosť“ v zmysle a na účely autorského práva. Inými slovami, „priestorová diskontinuita“ dotknutých jednotlivcov, ktorí predstavujú okruh príjemcov, ktorým sa dielo sprístupňuje osobou zodpovednou za sekundárne použitie, nie je dostatočne veľká na to, aby popierala hospodársky význam novozískanej verejnosti, ktorej je dielo sprístupnené. To znamená, že nie je rozhodujúca zisková povaha prenosu. V prejednávanej veci je zjavné, že po prvé okruh potenciálnych príjemcov je rozsiahly a má hospodársky význam pre autora a po druhé, že organizácia, ktorá prenos uskutočňuje, tak robí na účely dosiahnutia zisku. Za takých okolností je namieste považovať prenos za „verejný“. Prenos prostredníctvom televíznych prijímačov, do ktorých sa prenáša signál pôvodne prijatý hotelom, predstavuje „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES.

76. Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) C-117/15 z 31. mája 2016 vo veci Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH proti Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA): „Súdny dvor usúdil, že na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“, šírené dielo musí byť sprístupnené „novej verejnosti“, teda verejnosti, ktorú autori chránených diel nezohľadnili pri udelení súhlasu na používanie svojich diel vo forme verejného prenosu originálu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 40 a 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 197). V tomto kontexte Súdny dvor zdôraznil nezastupiteľnú úlohu používateľa. Rozhodol, že na to, aby išlo o verejný prenos, je potrebné, aby tento používateľ s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkoval ďalšej verejnosti prístup k chránenému dielu, a aby sa teda javilo, že bez tohto sprostredkovania by osoby predstavujúce „novú“ skupinu verejnosti v zásade nemohli mať úžitok z vysielaného diela napriek tomu, že sa nachádzajú v oblasti pokrytej uvedeným vysielaním (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 195). Súdny dvor tak rozhodol, že šírenie chránených diel má ziskovú povahu, keď používateľ môže mať z toho hospodársky zisk odrážajúci sa v atraktivnosti, a teda vo zvýšenej

návštevnosti zariadenia, v ktorom šíri vysielanie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 205 a 206).

77. V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora v prvom rade vyplýva, že pojem „verejný“ sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a okrem toho zahŕňa celkom významný počet osôb (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 37 a 38, ako aj citovanú judikatúru). Okrem toho treba pripomenúť, že pojem „verejný prenos“ treba chápať v širšom zmysle slova, ako to výslovne uvádza odôvodnenie 23 smernice 2001/29 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, EU:C:2013:147, bod 20, ako aj citovanú judikatúru).

78. V zmysle judikatúry Súdneho dvora na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“, šírené dielo musí byť sprístupnené „novej verejnosti“, teda verejnosti, ktorú autori chránených diel nezohľadnili pri udelení súhlasu na používanie svojich diel vo forme verejného prenosu originálu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 40 a 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 197).

79. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnemu prenosu.

80. Smernica Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES tiež harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.

81. Okrem toho podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 vnútroštátna právna úprava členských štátov musí jednak zabezpečiť, aby pri použití zvukového záznamu vydaného na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu na bezdrôtové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos platil používateľ jedinú primeranú odmenu, a jednak, aby sa táto odmena rozdelila medzi dotknutých výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov.

82. K námietke žalovaného súd zaujal názor, že v tomto prípade u žalovaného išlo o verejný prenos aj vo vzťahu k izbám, ktoré v danom čase neboli obsadené klientmi v súlade so Smernicou 2001/29 z dôvodu, že v predmetnom prípade boli naplnené viaceré atribúty umožňujúce považovať daný prenos za verejný, nakoľko išlo o transmisiu chránených diel (prenos) neurčitému počtu potenciálnych adresátov (verejný), pričom súd tento pojem v zmysle platnej judikatúry Súdneho dvora EÚ (SGAE v. Rafael Hoteles) a odôvodnenia 23 smernice 2001/29 vykladal v širšom zmysle slova, keď iba samotné zabezpečenie fyzických zariadení síce nepredstavuje samo osebe verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientov predstavuje verejný prenos.

83. S výkladom pojmu „verejný prenos“ s prihliadnutím na obsaditeľnosť ubytovacieho zariadenia tak, ako ho prezentoval žalovaný, sa súd nestotožnil a mal za to, že otázka vyťaženia a obsaditeľnosti jednotlivých izieb nie je relevantnou k preskúmvanej otázke, či došlo v zariadení žalovaného k verejnemu prenosu alebo nie. Výkladom žalovaného by mohlo dôjsť až k takej absurdnej situácii, že by žalobca musel preukazovať nielen skutočnosť o počte ubytovaných hostí a obsadenosti izieb, ale aj počet hodín, minút či sekúnd, počas ktorých ubytovaní hostia využívali zvukovoobrazové prijímače. Takýto výklad by ad absurdum zaťažoval žalujúcu stranu na preukázanie jeho nároku. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalovaný s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkoval ďalšej verejnosti (svojim hosťom) prístup k chránenému dielu a to nielen na jednotlivých izbách ubytovacieho zariadenia ale aj v iných novej verejnosti prístupných priestoroch ubytovacieho zariadenia, a preto sú naplnené podmienky na to, aby súd posúdil nárok žalobcu ako dôvodný. Žalovaný prenos uskutočnil za účelom dosiahnutia zisku. Za takých okolností je namieste považovať prenos za „verejný“.

Prenos prostredníctvom televíznych prijímačov, do ktorých sa prenáša signál pôvodne prijatý hotelom, predstavuje „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES bez ohľadu na obsaditeľnosť ubytovacieho zariadenia.

84. V konečnom dôsledku žalovaný skutočnosť, že v hotelových izbách má umiestnené zvukovoobrazové zariadenie nepoprel a súd má preto za to, že žalovaný uskutočňuje verejný prenos a je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že reálne neexistuje možnosť, že by pri tomto verejnom prenose uskutočňovanom žalovaným neboli jeho súčasťou aj diela tých autorov, ktorých žalobca ako organizácia kolektívnej správy zastupuje.

85. Ak žalovaný tvrdil, že iba skutočnosť o neuzatvorení licenčnej zmluvy nepostačuje na prijatie záveru o pravdepodobnosti nároku, pretože ak niekto nemá uzatvorenú licenčnú zmluvu a zároveň nepoužije autorské dielo, tak nijakým spôsobom do autorského práva nezasiahne. Uvedené tvrdenie súd považuje vzhľadom na vybavenie všetkých izieb ubytovacieho zariadenia žalovaného zvukovoobrazovými zariadeniami s prihladnutím na vyššie citované odôvodnenie za účelové.

86. Pri stanovení výšky sumy bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, súd vychádzal z výšky licenčných odmien určených v Sadzobníku žalobcu, ktorý je vytvorený v súlade s autorským zákonom, ako aj v závislosti od počtu technických zariadení u žalovaného. Výška bezdôvodného obohatenia sa tak použitím Sadzobníka opiera o kritériá nastavené v súlade s autorským zákonom nasmeruje k napraveniu a vyváženiu ujmy, ktorá použitím diel bez súhlasu autorom vznikla.

87. Súd poukazuje na skutočnosť, že primeranosť výšky obvyklej licenčnej odmeny nie je oprávnený v tomto konaní skúmať. Ak mal žalovaný výhrady k výške licenčnej odmeny, mal a mohol podať na súd žalobu o určenie obsahu zmluvy. V takom prípade by za splnenia ďalších zákonných podmienok mohol používať predmety ochrany bez toho, aby porušil práva autorov. Žalovaný predmetnú právnu úpravu nevyužil a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti.

88. V zmysle Uznesenia Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011 z 24.3.2011 „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských-hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.“

89. V zmysle sadzobníka na rok 2018 bola licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení hotela 3* za zvukovoobrazové zariadenie 26 Eur. Výšku zmluvných licenčných odmien a primeraných odmien neupravuje žiaden zákon a táto výška nepodlieha ani schvaľovaniu ministerstvom. Ministerstvo nevykonáva kontrolu vydávania sadzobníkov a organizácia kolektívnej správy je pri tvorbe sadzobníkov povinná vychádzať zo súkromnoprávných príkazov zastupovaných nositeľov práv (autorov, výkonných umelcov atď.), ktorých sú tieto osoby členmi.

90. Výška bezdôvodného obohatenia sa v zmysle právnej úpravy odvíja výlučne od obvyklej odmeny, ktorá vyplýva z platného sadzobníka. Je potrebné rozlišovať práva autorov, kedy je povinnosťou používateľa získať súhlas nositeľa práv k používaniu predmetu ochrany vopred bez ohľadu na mieru využívania tohto práva používateľom (v takom prípade má autor právo na obvyklú odmenu) a práva súvisiace s autorskými právami, kde v prípade získania súhlasu nositeľa práv je irelevantné do akej miery je toto právo používateľom využívané (autorovi patrí primeraná odmena). Súd poukazuje na to, že poplatky za výkon správy vyplývajú zo sadzobníka žalobcu a vzťahujú sa na všetkých používateľov predmetov ochrany. Z tohto dôvodu nie je možné dospieť k záveru, že poplatky, ktoré boli v sadzobníku schválené a sú rešpektované ostatnými používateľmi sú pre žalovaného neprijateľné resp. neprimerané s poukazom na § 3 ods. 1 OZ. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj fakt, že so žalobcom uzavrelo hromadné licenčné zmluvy mnoho ďalších subjektov - používateľov. Súd ďalej poukazuje na to, že uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy je predpokladom pre využívanie diel prostredníctvom verejného prenosu. Podstatou udelennej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Nakoľko sám žalovaný prostredníctvom webovej stránky za obdobie roka 2018 deklaroval, že vo svojom zariadení má 126 izieb vybavených televíznym prijímačom, súd má za to, že žalovaný bol v tomto

prípade používateľom predmetov ochrany práv, ktorých správu vykonáva žalobca. Súd sa nestotožňuje s námietkami žalovaného, že je v konaní potrebné preukázať funkčnosť televíznych prijímačov prípadne reálne uskutočnenie verejného prenosu konkrétnych diel konkrétnych autorov (pozri vyššie citované body tohto odôvodnenia). Takéto námietky popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácií kolektívnej správy. Súdna tomto mieste poukazuje aj na právny názor Ústavného súdu ČR vyslovený v rozhodnutí č. II.ÚS 2186/2014 v bode 32, kde výslovne uviedol, že predmety ochrany a ani konkrétnych autorov nie je potrebné špecifikovať.

91. Podľa Autorského zákona postačuje, ak sa v konaní preukázalo, že do autorského práva sa zasiahlo, a to neoprávneným spôsobom. V prejednávanej veci je evidentné, že zo strany žalovaného sa tak udialo. Žalovaný nemá udelený súhlas na používanie diel, či už formou hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy. Napriek tomu má žalovaný v izbách prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia zvukovoobrazové prijímače, z čoho je zrejmé, že svojim hosťom umožňuje prístup k predmetom ochrany, ktorých ochranu zabezpečuje žalobca, a to s plným vedomým, že tak koná neoprávnene, bez platne uzavretej licenčnej zmluvy.

92. Na základe uvedeného je žalovaný ako používateľ predmetov ochrany povinný zaplatiť žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy práv sumu rovnajúcu sa dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. V konaní bolo preukázané, že žalobca uzavrel v roku 2018 hromadné licenčné zmluvy s inými subjektmi, pričom odmena bola stanovená v zmysle platného sadzobníka žalobcu pre rok 2018.

93. K námietke žalovaného ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia, súd zastáva názor, že pri výklade pojmu obvyklá odmena je treba vychádzať zo sadzobníka žalobcu. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky NS ČR sp.zn. 30Cdo/1751/2011 z 21.12.2012, 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016).

94. Vychádzajúc z pojmu „obvyklý“, je za obvyklú odmenu podľa názoru súdu potrebné považovať odmenu stanovenú sadzobníkom žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej Únie vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky sp.zn. C - 367/15 zo dňa 25.1.2017, v ktorom súdny dvor uzavrel: „Článok smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo bez toho, aby majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“

95. Súd pri tejto spornej otázke uzatvára, že výška bezdôvodného obohatenia, na ktorú má žalobca voči žalovanému nárok, je určená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prislúchala za dané obdobie pri oprávnenom použití diel žalovaným. S poukazom na uvedené súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.046,97 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Súd vychádzal z počtu zvukovobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného: na izbách v počte 126 ks x 26,- Eur + v iných priestoroch 2 ks x 68,- Eur = 3.412,- Eur/rok, čo za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 (112 dní) predstavuje 1.046,97 Eur.

96. Súd zhrnúc vyššie uvedené uzatvára, že žalobca je aktívne legitimovaný v spore, svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal vydaním oprávnenia Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv č. MK -1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Bolo preukázané, že žalovaný za žalované obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 nemal so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy uzavretú licenčnú zmluvu, resp. hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by žalovaného oprávňovala k použitiu všetkých, resp. niektorých diel, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravuje práva, neurobil tak aj napriek skutočnosti, že vo svojej prevádzke - hoteli uskutočňuje verejný prenos diela a žalovaný tak činil na základe toho, že v žalovanom období v

hotelových izbách mal umiestnené TV prijímače s príslušným signálom a bolo preukázané, že žalovaný na svojich zvukovoobrazových prijímačoch používa diela, ku ktorým spravuje práva žalobca a vzhľadom k tomu, že v zmysle Autorského zákona postačuje, ak sa v konaní preukáže, že do autorského práva sa zasiahlo, a to neoprávneným spôsobom a žalovaný nemal vopred súhlas autorov, resp. žalobcu ako organizácie kolektívnej správy, napriek tomu umožnil hotelovým hosťom prístup k predmetom ochrany a s plným vedomím, že koná neoprávnené, bez platnej uzavretej licenčnej zmluvy, preto je žalovaný ako používateľ povinný zaplatiť žalobcovi ako orgánu kolektívnej správy sumu rovnajúcu sa dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

97. Súd tiež dodáva, že kritérium obsadenosti ubytovacieho zariadenia nie je pri už uzavretých licenčných zmluvách za rok 2018 kritériom pre dohodnutú licenčnú odmenu, nebolo takéto kritérium obvykle zohľadňovať, a preto nerešpektovanie takejto odmeny s inými používateľmi ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľa autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si svoje povinnosti vyplývajúce z autorského zákona plnia (rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/2005 zo dňa 7.1.2006, zhodne tiež sp. zn. C-162/10 zo dňa 12.3.2012).

98. Na účely verejného prenosu stačí, aby sa dielo sprístupnilo verejnosti tak, aby osoby, ktoré ju tvoria, mali k nemu prístup. Nie je rozhodujúce, že klienti, ktorí si TV prijímač na izbe nezapli, nemali k týmto dielam reálne prístup a z uvedeného dôvodu bolo bezpredmetné vyžadovať od žalobcu predloženie dôkazu knihou hostí a zisťovať z nej o akú verejnosť v jeho zariadení išlo, resp. či vôbec možno hovoriť o verejnosti a či uskutočňoval vo svojom hoteli verejný prenos. Z tohto dôvodu súd nepovažoval návrh na vykonanie dokazovania a to uložením povinnosti žalovanému predložiť všetky mesačné výkazy o činnosti ubytovacieho zariadenia za rok 2018 týkajúcich sa ubytovacích zariadení prevádzkovaných žalovaným resp. knihy ubytovaných hostí, za relevantný a hospodárny vzhľadom na vyššie citované právne závery ohľadom nároku žalobcu.

99. Súd uvádza, že podstatnou argumentáciou žalovaného bolo jeho tvrdenie, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, že žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál a z tohto dôvodu, či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos s prihliadnutím na tzv. „novú verejnosť“ a či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia nie je neprimeraná. Na všetky tieto kľúčové otázky súd zodpovedal vyššie, tieto boli pre rozhodnutie kľúčové a podstatné. Ostatné námietky žalovaného sú, podľa názoru súdu, k predmetu konania a k rozhodnutiu bez právneho významu, resp. v tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 115/2003 zo dňa 3.7.2003, z ktorého vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

100. Žalovaný podal návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu, že otázka primeranosti výšky „sadzobníkových“ odmien žalobcu je predmetom správneho konania vedeného na Protimonopolnom úrade SR pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 o podozrení na zneužívanie dominantného postavenia.

101. Prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, žalovaný navrhol s tým, že žalobca sadzby žalobcu sú neprimerane vysoké, sú ním stanovované jednostranne a netransparentne. Takéto konanie je v hospodárskej súťaži zakázané a je nekalosúťažným konaním a teda aj konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu.

102. Súd návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP nevyhovel a konanie neprerušil. Súd má za to, že konanie Protimonopolného úradu SR vo veci podnetu žalovaného týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k nekalosúťažnému konaniu, nemá žiaden vplyv na predmet sporu, ktorého meritom je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný aj namietol. Súd poukazuje na to, že výšku licenčnej odmeny by súd mohol preskúmať jedine v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa Autorského zákona a právomoc túto výšku určiť, či posúdiť, nemá ani Protimonopolný úrad v konaní o spomínanom podnete.

103. Podľa § 121 ods. 3 OZ, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

104. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

105. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

106. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

107. Nakoľko je nepochybné, že žalovaný v roku 2018 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca a tým na strane žalovaného došlo k vzniku majetkového prospechu na úkor autorov, ktorých majetkové práva spravuje žalobca na základe oprávnenia vydaného Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy, žalovaný je povinný toto obohatenie vydať žalobcovi. Žalovaný túto svoju povinnosť porušil, dostal sa do omeškania a žalobcovi tak v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka vzniklo právo požadovať úroky z omeškania. Omeškanie sa spája so splatnosťou dlhu. Žalobca žalovaného vyzval na splnenie si povinnosti vydať mu bezdôvodné obohatenie listom zo dňa 3.12.2019, kde sa domáhal zaplata sumy 1.046,97 Eur do piatich kalendárnych dní od obdržania výzvy. Žalovanému táto zásielka bola doručená dňa 5.12.2019. Vzhľadom na vyššie uvedené súd považoval úrok z omeškania uplatnený od 11.12.2019 do zaplata za dôvodný. Žalobca si uplatnil výšku úrokov z omeškania v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami; základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola vo výške 0 %; po zvýšení o päť percentuálnych bodov jej výška činí 5 % ročne. Výšku úrokov z omeškania tak súd priznal žalobcovi v súlade s jeho žalobou a o priznaní príslušenstva rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

108. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

109. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

110. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP. V spore bol žalobca úspešný v celom rozsahu a má tak nárok na náhradu preukázaných, odôvodnených a účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %. O ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

111. Súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania zvažoval aj použitie ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, ktoré hovorí, že výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

112. V citovanom ustanovení § 257 Civilného sporového poriadku je (podobne ako predtým pri § 150 O.s.p.) fixované moderačné absolútné právo súdu zmierniť dôsledky upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom. Záver súdu o tom, že je tu splnený predpoklad na priznanie práva na náhradu trov konania (podľa § 255 Civilného sporového poriadku), nevylučuje, aby súd súčasne nedospel k záveru, že sú splnené aj predpoklady na aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku. A tak napriek úspechu vo veci súd skonštatuje, že niektorému z účastníkov konania vzniklo právo na náhradu trov konania, lenže sa mu nepriznalo, pretože bolo treba použiť § 257 Civilného sporového poriadku. K uplatneniu zmierňovacieho práva súdu môže dôjsť s prihliadnutím najmä na rôzne aspekty konkrétneho prípadu. Stáva sa tak vtedy, keď súd dôjde k záveru, že povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z rozmanitých dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami.

113. V tomto konkrétnom prípade súd nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa tak na strane žalobcu ani žalovaného. Žalovaným je právnická osoba, kedy súd nemôže zvažovať osobné, sociálne aspekty

či iné finančné aspekty. Naviac žalovaný ani netvrdil a nežiadal pri náhrade trov konania prihladať na ustanovenie § 257 CSP. Zároveň dôvody hodné osobitného zreteľa súd nevidel ani v charaktere konania, ktoré by odôvodňovalo nepriznanie náhrady trov konania.

Poučenie:

Proti výroku o nepripustení zmeny žaloby odvolanie nie je prípustné (ust. § 357 ods. 1 C.s.p. a contrario). Proti ostatným výrokom rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozhodnutím, môže oprávnený podať návrh na výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).